

Het is alweer 2 maanden terug dat de dokperiode ten einde was en we vanuit Arbatax een reisverslag hebben verstuurd. Het is hier hoogzomer en bij de start van dit reisverslag, liggen we ten anker voor de haven van Porto Vecchio op Corsica, slechts 80 mijl ten noorden van Arbatax, hoewel we in de afgelopen 2 maanden 700 mijl hebben gezeild. Hoe je dat doet? Ons reisverslag neemt jullie mee op die tocht van 700 mijl.

Rondom Sardinië

Eerst wat wetenswaardigheden om afstanden te kunnen inschatten. Sardinië is na Sicilië het grootste eiland in de Middellandse zee. Het is 3 x zo groot als Corsica en ligt 112 mijl (= 207 km) van het vasteland van Italië. 7 mijl (= 13 km) van Corsica en 120 mijl (= 222 km) van Afrika.

De kustlijn is 1150 mijl (= 2130 km) lang als je alle baaitjes en hobbeltjes meerekent. Als vergelijkingsmateriaal nemen we Nederland wat ongeveer dezelfde oppervlakte heeft als Sardinië!

De inwoners van Sardinië noemen zich Sardinezen. Vorig jaar, toen we langs de noordkust van Sardinië zeilden op weg naar Rome, namen we ons voor om terug te gaan naar Sardinië.

Door de paspoortperikelen hadden we toen te weinig tijd om veel te kunnen zien van dit schitterende eiland. Aangezien we dit jaar in Arbatax op Sardinië op de kant staan, startten we daar onze "Sardinië-circumnavigatie".



Hollen en stilstaan langs de oostkust

Op 24 mei vertrekken we met een zuchtje wind vanuit Arbatax en leggen de koers zuidwaarts. Die dag waait het echt heel erg weinig maar de zon schijnt volop en met 2-3 mijl per uur (we willen vandaag alles zeilend doen) komen we pas 's avonds net voor donker in het 30 mijl zuidelijker gelegen [Porto Coralle](#) aan.



In verband met de oostelijke deining die op zee staat, gaan we de nog erg lege beschutte marina in (het zeilseizoen begint pas in Juli). We blijven een extra dagje (om uit te rusten van onze eerste vreselijk inspannende zeildag) en slenteren die dag door een mooi duinlandschap met een camping en veel (nog lege) vakantiehuizen aan een eindeloos slingerend strand.



Bij onze volgende sprong zuid hebben we gelukkig wat meer wind, pal van achteren. De zeilen worden vol gehesen en met uitgeboomde gennoa scheuren we als "melkmeisje" langs de kust. Hoe dichter we de zuidoostkaap naderen des te meer de wind toeneemt en hoe sneller we gaan.

Het onderwaterschip is nu spiegelglad en we zien tot ons groot genoegen de snelheidsmeter gestaag opklimmen om uiteindelijk rond de 8.7 kn (= 16 km/hr) zijn hoogtepunt te vinden.

We zijn verbaasd over deze snelheid. Omdat een voor de windse koers niet de snelste koers is voor ons bootje. We veronderstellen dat ze nog harder zal zeilen bij halve wind! Na een heerlijke zeildag van 48 mijl, met snelheden die we de laatste 2 jaar niet hebben gehad, komen we 's middags aan in [Gagliari](#) aan de zuidkust van Sardinië.

Adembenemende historie

Gagliari is een van de grootste en oudste steden van het eiland en ligt aan een grote baai. Naast diverse jachthavens is er een hele grote commerciële haven en een aantal kades waar ferry's af- en aan varen. Wij vinden een plekje aan een van de verlaten kades in de commerciële haven en liggen daar gratis en op loopafstand van het oude centrum. De kade is verlaten maar veilig genoeg om ons "huisje" achter te laten en 3 dagen toeristje te spelen.



Het oude centrum van Gagliari wordt gedomineerd door Spaanse bouwstijlen. Veel oude gebouwen zijn mooi gerestaureerd en staan langs indrukwekkende boulevards omzoomd met palmbomen, die afgewisseld worden door grote oleanderstruiken.

De wandeling door de stad is schitterend en adembenemend niet allen qua schoonheid

maar ook door de steile smalle straten die je naar het hoogste punt van de stad leiden. Op dit hoogste punt staat een volledig gerestaureerde uitkijktoren de Pancrazio.

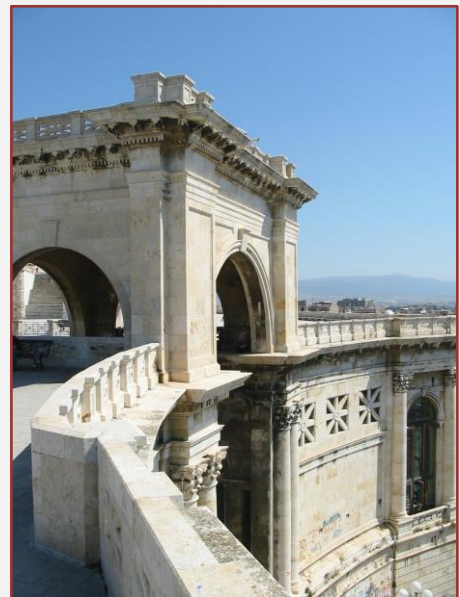


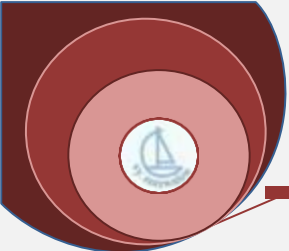
Naast de toren vinden we een deur met een bordje waarop iets onleesbaars (onvertaalbaar) en archeologisch museum staat. In de veronderstelling dat het ook de ingang van het archeologisch museum is waarheen we op weg zijn, betalen we 2 € pp. (goedkoop vinden we). Wanneer we na het beklimmen van 625 treden nog

steeds niet in het museum aangekomen zijn, vermoeden we dat we het bordje op de deur verkeerd geïnterpreteerd hebben.

Onverwacht staan we op het hoogste niveau van de toren. Buiten adem genieten we van een spectaculair uitzicht over de stad en de hele baai van Gagliari.

Wanneer we na een half uurtje weer afdalen zijn we nog steeds de enige bezoekers van dit klimparadijs.





Het museum blijkt een straat verder te zijn. Na betaling van (weer) een entreebedrag bij het goede adres, mogen we eindelijk het museum in.

Het is goed opgezet en we zien hier voor het eerst stenen gietmallen uit de Bronstijd tentoongesteld. In de mallen werden bronzen werktuigen (bijlen, speerpunten etc.) gegoten. Veel wijzer, verlaten we de archeologie en wandelen langs mondaine winkelstraten terug naar de kade waar ons bootje gezellig ligt te schommelen op de deining van voorbijgaande sleep- en handelsschepen.

We zien ze vliegen

Elke avond wanneer we in de kuip de zonsondergang begieten met een glaasje wijn, zien we groepen grote vogels overtrekken. Het is een heel onwerkelijk gezicht omdat de vogels door de ondergaande zon van onderen verlicht worden en heel roze opkleuren.



Het wordt gissen wat voor vogels het zijn.

Qua afmeting, kleur en bijna statige vleugelslagen vermoeden we dat het flamingo's zijn maar tot nu toe hebben we die in deze



omgeving nog niet gezien.

Het is snikheet en er staat geen zuchtje wind als we Gagliari verlaten! Toch vertrekken we op de motor (geheel tegen ons principe in) om aan de hitte te ontkomen. Op zee hopen we wat verkoeling te krijgen als we op de motor naar Teulada gaan. Maar we varen de wind precies "dood" en sudderen heel langzaam gaar. Bij het binnenlopen van de baai waaraan Teleuda ligt, krijgen we nog even een staartje van een warme zuidelijke wind 7 Bft, sirocco genaamd in de rug mee. We rollen de genua nog even bij maar het is te kort om de motor af te zetten. De marina Teleuda ligt in de middle of nowhere, heeft alleen stroom beschikbaar tussen 8 uur 's avonds en 6 uur 's ochtends, is ongezellig en nog duur ook. Als er de volgende morgen een oostelijk briesje staat, gaan de lijnen gauw weer los.

Kapen, kusten, kades en kunstig ankeren

Om 2 uur 's middags ronden we de zuidwestelijke kaap van Sardinië en wordt de koers weer richting noord langs de westkust. Al zeilend langs de kusten van Sardinië, valt het op dat het landschap aan de

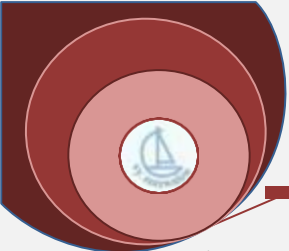


zuid- en de westkust veel ruiger en steiler is dan van de noord en de oostkant van het eiland. Langs deze steile kusten is het water direct erg diep en is het vaak mogelijk om tot vlak bij het land te komen.

Voor de zuidwestkust liggen twee eilanden, Isola di S. Pietro en Isola di S. Antioco waar je tussendoor kunt varen. Het is rustig vaarwater want de diepte loopt terug tot 5 meter dus weinig grote scheepvaart en er zijn veel mooie haventjes en ankerplekjes volgens de pilot.

We zoeken een mooi ankerplekje uit net achter de noordoost kaap van I. di S. Antioco, bij Calasetta, met een klein vissershaventje en een marina (te ondiep voor ons). Het anker pakt moeizaam in de harde grond, maar bij de 2^{de} poging blijven we goed liggen. Om 5 uur genieten we van een drankje en hapje terwijl de lokale vissers in en uit het haventje varen.

Als we om 9 uur na ons diner in de kuip genieten van de zonsondergang met een schitterend kleurenlichtspel achter de wolken, steekt de wind ineens op en draait 180°



Van het ene op het andere moment hebben we niet een aflandige 2-3 Bft maar een aanlandige 6-7 Bft over ons bootje waaien. De ankerplaats is van een mooie beschutte plek veranderd in een volledig open plek. Door het lange strijklak rollen er na een half uur al hoge golven over de ankerplek waardoor we aardig liggen te stuiteren en even later gaat het ankeralarm van de GPS. Geen vals alarm want het anker krabt echt!

Als we anker op gaan, zien we dat er een lijn rondom het anker zit terwijl een meter lager een (helaas lege) krabbenkooi bungelt. Het blijkt 1 van een hele reeks te zijn die als een lang lint op de bodem liggen. Na een half uur worstelen in 7 Bft lukt het om het anker vrij te krijgen. Lijn en kooi gaan onbeschadigd weer te water. Aangezien de grond erg hard is, we niet weten waar de andere kooien liggen en het bijna donker is, gaan we een plekje zoeken aan de kade bij de vissers.

Schuilen

De kade van de vissershaven heeft een hoge muur die ons keurig beschermt tegen de harde wind en de enige open plek confisqueren we dan ook direct. Om 22 uur liggen we prinsheerlijk afgemeerd en genieten een ongestoorde nachtrust, terwijl het buiten 7 Bft waait.

De volgende morgen waait het nog steeds 7-8 Bft en als we over de kademuur kijken, zien we grote golven over onze voormalige ankerplaats rollen. Een dagje extra aan de kade kan geen kwaad. Maar.. de vissersschepen komen ook binnen voor beschutting en uiteraard liggen we op de verkeerde plek. We liggen net op de plaats waar de schepen moeten tanken. Heel vriendelijk wordt ons gevraagd om weg te gaan. Als we vragen waar we ongestoord kunnen liggen in verband met de harde wind, mogen we langszij een soort "oppervlakte reiniging bootje" vastmaken.

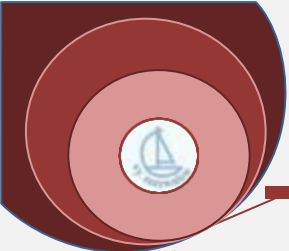
De heren van dit schip en wat vissers helpen ons zelfs met het langszij afmeren. Dat komt goed uit want de bolders zitten op een vreemde lage plek en de wind blaast ons van de kade. Na een half uurtje liggen we weer keurig vast en de achter ons liggende vissers (in pakjes van 3) torenen hoog met de boegen boven ons achterschip uit. De hele dag is het gezellig druk want alle schepen liggen te wachten tot de wind wat minder wordt.

Gelukkig is de wind de volgende dag afgezaakt tot een gezapig windje 3 en met een zonnetje vertrekken we uit dit vriendelijk vissersdorpje. De wind komt weliswaar uit het NE, precies waar we heen willen, maar het is een heerlijke dag en al slagen makend komen we na 50 mijl, rond 7 uur aan in de baai van Oristano. Vlak voor de ingang van de baai valt de wind weg en op een spiegelgladde zee varen we naar ons ankerplekje vlak bij San Marcos waar we 2 dagen helemaal alleen in deze schitterende ruime baai liggen. De volgende "hop" is het 60 mijl noordelijk gelegen stadje [Alghero](#).

Afdingen, inkopen en wegwezen



In Alghero willen we boodschappen doen en daar is de supermarkt vlak bij de marina. Net als vorig jaar worden we buiten de haven al opgevangen door het SerMar rubberbootje, één van de 5 marina's. Elke steiger is een andere marina. Ze willen 40 euro voor 1 nachtje van ons. Als we aarzelen en zeggen dat we daar nog over na willen denken zakt de prijs snel tot 35. Als we dan nog steeds niet happen, wordt er gebeld met het "hoofdkwartier" en is er een 30 euro plekje te krijgen. Het is een aardig bedrag (het is nog steeds geen hoogseizoen) maar gemak heeft ook een prijs.



Als we om 7 uur afgemeerd liggen, de stekker van de walstroom aangesloten, gaan we snel alle tassen en kratjes op wielen bij elkaar graaien om alvast 1 x naar de supermarkt te gaan voor zware en volumineuze spullen.

De volgende morgen nog een keer we hebben weer voor 2 maanden alle zware spullen binnen. De watertank wordt afgeladen met vers water, de boot van de zoutlaag ontdaan, terwijl een handwas met ruim water gespoeld wordt.

Helemaal schoon en volgeladen met heerlijkheden verlaten we om 12 uur de marina en gaan naar de 7 mijl noordelijk gelegen ankerbaai [Porte Conte](#). Veilig ten anker wordt de was te drogen gehangen en alle boodschappen netjes opgeborgen.



Ontvangst weerberichten

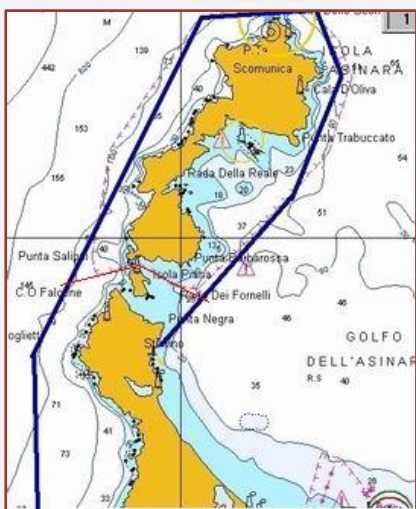
Sinds we in Italië mobiele-internetverbinding hebben, halen we via 3 verschillende sites weersinformatie op. Van Weather-on-line (UK), de Bracknel kaarten via de Zeilen site en de Deutsche Wetterdienst. Daarnaast komen via de Navtex dagelijks van Rome en Toulon weersvoorspellingen binnen. Toch heb je (gevoelsmatig) vaak nog onvoldoende informatie vooral over de locatie waar je op dat moment bent.

Dat komt doordat voorspellingen over grote gebieden gaan. Van Bret die bij ons op de werf stond, hoorden we van een site die 7 daagse weersvoorspellingen geeft. Elke dag is verdeeld in 4 x 6 uur en geeft een weerkaartje met windveertjes voor de richting en het aantal kn. Vooral voor kustgebieden is de voorspelling van de "windveertjes" heel erg accuraat gebleken. Maar ook hier doet het weer af en toe wat het zelf wil, net als in Nederland en gaan alle voorspellingen mank!

Extra kaapje ronden op hoge zeeën met veel wind

Als we in Porte Conte de weersinformatie binnenhalen en met elkaar vergelijken, blijkt dat we de volgende morgen moeten vertrekken of een week vast zitten in verband met een overkomende westerstorm ten gevolge van de Mistral die in Zuid Frankrijk blaast.

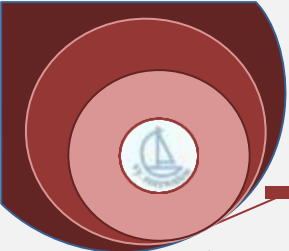
Om 6.30 uur varen we zonder wind de baai uit, maar bij het ronden van de indrukwekkende kaap aan het



einde van de baai krijgen we een licht briesje uit het westen en kunnen we met halve wind naar het noorden varen. De wind neemt geleidelijk toe tot een 4 Bft en we slaan aan het rekenen hoe laat we dan bij de Fornelli Passage zijn.

Echter, als we ter hoogte van de passage zijn en naar binnen willen zeilen, is de wind al W5 en in vlagen 6Bft die gepaard gaat met een erg hoge deining. Deze deining wordt veroorzaakt door de 8-9 Bft die verder westelijk waait en via de Balearen naar Sardinië komt. De deining loopt recht de passage binnen, wat volgens de pilot grondzeeën kan geven. We besluiten door te zeilen rondom de noordkaap van het eiland. Het is 30 mijl langer maar een stuk veiliger. Met een rif in het grootzeil en de genua wat ingerold, varen op ruime afstand langs de schitterende ruige noord punt.

Binnen een kopje koffie halen of een broodje smeren wordt een behendigheidsoefening. Vervolgens het geheel richting kuip verplaatsen, geeft het gevoel of je met een dienblad op de cakewalk (kermisattractie) loopt.



Na de ronding van de NO kaap verwachten we meer luwte te hebben en wind en deining afnemen. De helft is echter waar, de wind blaast nu met een constante 6 Bft uit het westen over het land heen maar de erg hoge deining valt gelukkig weg doordat we achter de landpunt zitten.

45 graden aan de wind zeilend, nu op een redelijk vlakke zee, halen we snelheden van 8.5 - 8.9 kn en om half 6 's middags meren we af in [Stintino](#) de haven aan de noordkust. In plaats van 30 mijl hebben we 65 mijl gezeild in record tijd met een gemiddelde van 6 mijl/hr.

Reünie aan bekende kusten

In Stintino hebben we een paar dagen doorgebracht om de westerstorm (W 8-9 Bft) te laten passeren en zeilvrienden opnieuw te ontmoeten. Heidrun en Richard van de "Maid" komen ook naar Stintino zodat we na 6 maanden weer even gezellig kunnen bijkletsen. Via Castelsardo, waar we Nicky en Paul van de "Fry" (lagen afgelopen winter ook in Fiumicino) hebben bezocht. We hebben elkaar helaas kort gezien en gesproken, omdat wij snel doorwildten richting Toscane. Jammer! Ook Tim en Jo van de "Rose Rambler" liggen er en we kletsen gezellig bij onder het genot van een dinertje op de RR.

Eiland hoppend naar Toscane

Het is al 16 juni en de tijd nadert dat Marianne en Rob in Toscane, Italië op vakantie zijn. Wij willen ook graag naar Toscane en hopen elkaar daar te zien. Via een nachtje op de ankerplaats [Cabo Testa](#) aan de noordkant van Sardinië verlaten we "het vaste eiland" en zeilen naar [Cala S. Maria](#) op een van de kleinste noordelijke Maddelena eilanden. Aangezien het daar vreselijk druk is, gaan we na 1 nachtje weer verder.

We kruisen gelukkig in mooi weer de beruchte Straat van Bonifatius (bekent om harde winden uit het oosten of westen, die door de relatief nauwe straat tunnelen) van zuid naar noord richting Stagnole aan de zuidwestkant van Corsica. Geen voet aan wal gezet in Corsica, maar toch verlaten we de volgende morgen de ankerbaai met het eerste licht.

Het plan is om aan de oostelijke kust van Elba 1 nachtje te ankeren. Gezien de afstand (85 mijl) zouden we dat net voor het donker, kunnen halen. Helaas de wind zakt weg en we besluiten gedurende de nacht door te varen en de koers rechtsreeks naar [Livorno](#) te verleggen. Er is weinig wind maar we hebben slechts 2 keer 2 uurtjes op de motor gevaren en verder alles kunnen zeilen. Op dit traject hebben we zelfs vliegende vissen gezien!



Zondag de 19^{de} komen we om 3 uur 's middags de grote haven van Livorno binnen en meren af in de enige marina waar bezoekende jachten kunnen liggen voor het luttele bedrag van 55 euro per nacht voor ons schip.

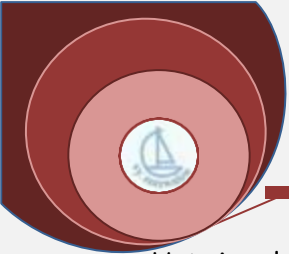
Na wat onderhandelen, hoeven we voor 3 dagen slechts 135 euro te betalen i.p.v. 165! Op het vaarwater voor de marina is het een drukte van belang door de af en aan varende kleine motorbootjes die met elkaar er voor zorgen dat we aardig liggen te schommelen aan deze dure drijvende steiger.

Bezoekers uit Nederland



Via een SMS-je (wat een uitvinding voor zeilers) laten we Marianne en Rob weten dat we in Livorno gearriveerd zijn en per omgaande melden ze dat ze ons de volgende dag komen opzoeken. Via de SMS wordt de te rijden route aan hen doorgegeven en voor we het weten staan ze voor onze boot, ieder met een handvol hond.

Baasjes en honden kunnen na wat ongebruikelijke rek- en strekoefeningen bij de boeg, veilig aan dek verwelkomd worden. Daarna snel richting kuip en zonnetentje gedirigeerd worden.



Het is nl ruim boven de 30 graden (in de schaduw) en geen weer om de stad te bekijken. We zitten heerlijk in de kuip in de schaduw en onder het genot van een hapje en drankje wordt er bij gekletst.

Rob en Marianne hebben zich in de hitte nog opgeofferd om samen met ons per auto (hoezo opofferen in een airco auto) zware boodschappen te halen. Voor we het in de gaten hebben, is het 10 uur 's avonds en moeten we na een heerlijke dag weer afscheidt nemen. R & M moeten nog 100 km terug rijden naar hun camping bij Pisa.



De volgende dag maken we een mooie rondwandeling door het oude gedeelte van Livorno, wat ook wel Venetië aan de westkust wordt genoemd. De stad wordt doorsneden door kanalen en riviertjes (zout water) waaraan honderden kleine motorbootjes zijn afgemeerd. Rondom aan de kades zijn de oude pakhuizen gerestaureerd en ingebruik genomen door hotels, cafés, restaurants en "yuppenbehuizingen".



Livorno stadswandeling





Effe uitrusten

In het park van het oude fort genieten we even van wat schaduw en een koele bries voor we weer in de hete zon terug wandelen naar de boot met natuurlijke airco. dit is: alle luiken en patrijspoorten open!

Elba circumnavigatie



Na 3 dagen Livorno zeilen we zuidwaarts en via de ankerplaats [Barati](#), aan het vasteland "steken we over" (7 mijl) naar [Porto Ferraio](#) op Elba. Bij de aanloop naar de baai worden we al aan alle kanten belaagd door grote ferry's met dezelfde bestemming. We vinden een mooie beschutte ankerplek recht voor deze haven samen met 30-40 andere schepen.

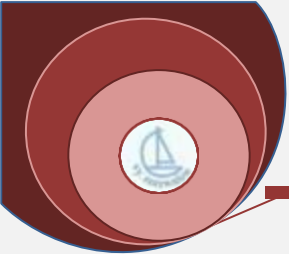
In deze baai heerst een grote bedrijvigheid van grote en kleine schepen die ankeren of weer ankerop gaan.

Elba blijkt een parel in de Middellandse Zee te zijn. We kunnen er uren over uitweiden en om de schoonheid van het eiland te beschrijven lukt ons toch nog niet, van daar dat we de foto's laten spreken. We hebben uiteindelijk 4 weken geankerd doorgebracht in 3 verschillende baaien. Aan de noordkust in [Porto Ferraio](#), de oostkust in [Porto Azzuro](#) en als laatste in [Porto Stella](#) aan de zuidkust.

Samen met Heidrun en Richard hebben we een dag een auto gehuurd en vanuit Porto Azzuro hebben we Elba helemaal langs de kustwegen gerond. De hele dag worden we getrakteerd op schitterende uitzichten, mooie groene bossen met smalle wegen waarlangs mooie picknickplaatsen liggen.



Pickikken op Elba samen met Heidrun & Richard van de Maid



Aangezien Napoleon Elba beroemd heeft gemaakt hebben we het museum met het zomerhuis bezocht. Niet echt indrukwekkend qua grote. Ter ere van Heidruns verjaardag hebben we 's avonds, samen heerlijk gegeten in een pizzeria waar de pizza's in een hout gestookte oven gebakken werden, zalig!

Harde mistral winden en onverwachte gasten

Vanuit de zuidkust van Elba zijn we overgestoken naar Porto Vecchio op Corsica. Deze keer wilden we uitgebreid rondkijken op dit Franse eiland. We lagen perfect achter ons anker en nadat we op de tweede dag 34 kn (8- Bft) wind hadden gehad wisten we zeker dat het anker goed lag.



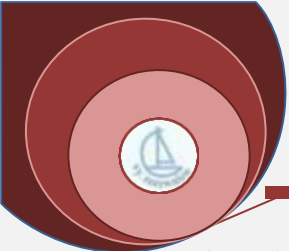
Napoleons zomerhuis op Elba

Dat geeft wel wat rust want gedurende de 10 dagen dat we er hebben doorgebracht, nam de wind in de middag steeds toe tot 7 Bft en in de straat voor Bonifatius werden steeds stormwaarschuwingen uitgegeven. Porto Vecchio is een schitterend oud vestingstadje boven op de berg. Een hele klim maar het uitzicht is dan ook geweldig.



Net buiten het oude stadje ontdekken we een enorme Hyper-U supermarkt met allerlei Franse zaligheden zoals paté, kaas en wijn, waarvan een deel aanboord van de Zeezwaluw verdwijnt!





Op de middag voor we weg willen zien we, net als we ons rubbertje aan boord willen hijsen, Tim en Jo van de Rose Rambler voor anker liggen. Wij en zij zijn helemaal verrast dat we elkaar weer zien en eten 's avonds gezellig samen op de Zeezwaluw.

De volgende morgen blijkt er weer een 6 Bft in de straat te staan en we blijven nog een dagje. Die dag zwaaien we Tim en Jo uit. Even later horen we iemand "*Sea swallow*" roepen en komen Don en Priscilla aan zeilen. Hen hebben we voor het laatst in Arbatax gezien.

We besluiten nóg een dagje extra te blijven zodat we gezamenlijk de volgende dag naar de weekmarkt kunnen en we Don en Priscilla de laatste informatie over Nederland kunnen geven. Zij duiken nl in Zuid Frankrijk de kanalen in en gaan naar Nederland om daar de winter in de Sixhaven door te brengen.

We genieten van de extra dag en sluiten die af met een gezamenlijk diner op Chautauqua. De volgende morgen om 7 uur vertrekken we uit Porto Vecchio naar Sardinië en we worden uitgezwaaid door Don en Priscilla.

Een heerlijke zeildag van 50 mijl brengt ons weer in Italiaanse wateren. Na 4 nachtjes op de ankerplaatsen Porto Rotondo en il di Porti zijn we vandaag in [Olbia](#) (oostkust) aangekomen en zullen vanuit hier dit reisverslag aan jullie versturen.

Het is vandaag heel erg warm, in de schaduw 35° en binnen in de boot is het 32°C, maar we zullen niet klagen! In Olbia blijven we een paardagen (we liggen aan de gratis kade) voor we verder afzakken langs de Oostkust en oversteken naar Sicilië.



— / —